

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 11 december 2008 in zaak nr. 08/16311 in het geding
tussen:

en

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 december 2008, verzonden op 17 december 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de staatssecretaris en de vreemdeling bij onderscheidenlijke brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 14 januari 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.3. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn primaire standpunt, dat de bescherming van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn) geen andere bescherming behelst dan die in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is opgenomen, ongenoegzaam heeft gemotiveerd. Voor deze overweging heeft de rechtbank, volgens hem, ten onrechte redengevend geacht dat uit de door de Afdeling gestelde prejudiciële vragen volgt dat ook mogelijk wordt geacht dat artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn in vergelijking met artikel 3 van het Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) een aanvullende of een andere bescherming biedt. De rechtbank heeft, zo betoogt hij, aldus miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn, onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 valt. Daartoe voert hij aan dat in artikel 15 van de richtlijn, evenals in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, het zogenoemde verbod van refoulement, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van het EVRM, vervat is.

2.3.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07; JV 2009/111, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/329 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.2. Met de onder 2.3. weergegeven overweging heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris zich, in het licht van het hiervoor onder 2.3.1. overwogene, terecht op het primaire standpunt heeft gesteld dat op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 reeds aanspraak bestaat op bescherming tegen het lopen van een reëel risico op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn omschreven ernstige schade. De eerste grief slaagt.

2.4. Nu uit het slagen van de eerste grief volgt dat voormeld primaire standpunt van de staatssecretaris in rechte stand houdt, is daarmee de relevantie van de met de tweede grief bestreden overweging van de rechtbank komen te ontvallen. De tweede grief behoeft reeds daarom geen bespreking.

2.5. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 14 april 2008

beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop nog moet worden beslist.

2.6. In beroep heeft de vreemdeling, voor zover thans van belang, aangevoerd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Daartoe voert hij aan dat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Irak, een reëel risico te lopen op ernstige schade, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De vreemdeling heeft ter onderbouwing hiervan bij de zienswijze van 31 maart 2008 de volgende stukken overgelegd:

- een brief van Amnesty International van 23 juli 2007 aan de staatssecretaris van Justitie;
- het artikel "Irak Update" van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 22 mei 2007;
- het "Report of the Secretary-General of the United Nations pursuant to paragraph 30 of resolution 1546 (2004)" van 5 juni 2007;
- het rapport "Measuring stability and Security in Iraq" van het U.S. Department of Defense van juni 2007;
- het rapport "UNHCR's eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van augustus 2007;
- "Governorate Assessments" van de UNHCR over Erbil, Suleymania en Dahuk van september 2007;
- het rapport "Dahuk, Erbil & Suleymania Governorate Profiles IDP Needs Assessment" van de Internationale Organisatie voor Migratie van december 2007;
- het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2007, ten dele geactualiseerd op 14 februari 2008, en diverse in de periode van 28 september 2007 tot en met 13 maart 2008 op internet gepubliceerde berichten uit nationale en internationale kranten.

Ter onderbouwing van zijn standpunt dat in Irak sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn heeft de vreemdeling in beroep, voor zover thans van belang, het rapport van Amnesty International "Iraq Rhetoric and reality: the Iraqi refugee crisis" van juni 2008 en een Update van Vluchtelingenwerk van 17 oktober 2007 overgelegd, alsmede verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van 27 juni 2008.

2.6.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 14 april 2008, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn individuele geval sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.6.2. Uit de onder 2.6. genoemde stukken, in onderlinge samenhang bezien, kan niet worden afgeleid dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van het door de vreemdeling gestelde gewapend conflict in Irak ten

tijde van de totstandkoming van het besluit van 14 april 2008 dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige bedreiging, als vorenbedoeld. Derhalve biedt het aldus aangevoerde geen grond voor het oordeel dat het in voormeld besluit besloten liggende standpunt van de staatssecretaris - dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Irak de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, en hij op die grond geen aanspraak op bescherming kan ontleenen aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 - de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.8. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 11 december 2008 in zaak nr. 08/16311;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

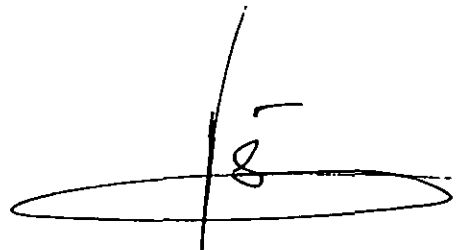
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 juli 2009

418-553.

Verzonden: 10 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkel/meervoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 08/16311

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

gemachtigde mr. M.J.C. van den Hoff,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

1.2. Bij fax van 8 mei 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 14 april 2008. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen. Bij schrijven van 9 juni 2008 en 8 september 2008 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

1.4. Bij brief van 15 september 2008 heeft de rechtbank verweerder ingevolge het bepaalde in artikel 83 van de Vw 2000 in de gelegenheid gesteld te reageren op de door eiser bij schrijven van 8 september 2008 ingezonden stukken.

1.5. Bij fax van 1 oktober 2008, gedateerd 30 september 2008, heeft verweerder een reactie ingezonden.

1.6. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2008. Aldaar is eiser verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door mr. M.A.M. Janssen. Als tolk was aanwezig de heer H. Benkrita.

Procedurenummer: AWB 08/16311

2

2. Overwegingen

2.1. Eiser is geboren op _____ in _____, Noord-Irak. Op 12 oktober 2007 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Aan deze aanvraag heeft eiser – kort gezegd – het volgende ten grondslag gelegd.

2.2. Eiser komt uit een welgestelde familie. Tot 2005 woonde eiser samen met zijn ouders in _____. In 2005 zijn eisers ouders naar _____ verhuisd, alweer eisers vader zijn aannemingsbedrijf heeft voortgezet. Eiser keerde echter terug naar _____ om er te studeren aan de universiteit. Eiser woonde daar zelfstandig op kamers. Toen eiser op een zekere woensdag in mei 2007 met zijn auto op weg was naar zijn ouders in _____ werd hij ontvoerd door hem onbekende mannen. Eiser is 15 dagen vastgehouden op een voor hem onbekende plek. Nadat zijn vader losgeld voor hem heeft betaald, is eiser vrijgelaten. Nadien heeft eiser het universitaire jaar in _____ afgemaakt. Op aandringen van zijn vader is eiser Irak in augustus 2007 ontvlucht.

2.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas voor ongelooftwaardig moet worden gehouden. Verweerder heeft hierbij mede de omstandigheden van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 betrokken.

2.4. Het beroep is, blijkens de gronden en het verhandelde ter zitting, gericht tegen het bestreden besluit voor zover daarbij is geweigerd aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Vw 2000. Hierbij heeft eiser verweerders standpunt, dat sprake is van een ongelooftwaardig relaas, bestreden en heeft hij zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan hem heeft tegengeworpen. Verder is door eiser een beroep gedaan op artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn).

2.5. Ter beoordeling van de rechtbank ligt voor of het besluit van 14 april 2008 in zoverre de toets in rechte kan doorstaan. Overwogen wordt als volgt.

2.6. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

“1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar; (..)”

Procedurenummer: AWB 08/16311

3

2.7. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:
"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
(..)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954,88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967,76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (..)".

2.8. Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.9. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.10. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.11. Blijkens onderdeel C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire (Vc 2000) is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

2.12. Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C 4/3.6.2 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhouden dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C4/3.6.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verificerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

2.13. In onderdeel C4/3.6.3 van de Vc 2000 staat voorts vermeld dat het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. De vreemdeling is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een land waar bescherming van de

Procedurenummer: AWB 08/16311

4

desbetreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment kan van de vreemdeling worden verlangd dat hij direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij die autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn asielaanvraag onderbouwt. Daarin heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. De vreemdeling vraagt om bescherming, de overheid vraagt aan de vreemdeling om bekend te maken wie hij is en hoe hij naar Nederland is gekomen. Wanneer de vreemdeling aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan de reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet aan hem toe te rekenen.

2.14. De rechtbank stelt vervolgens voorop dat de algehele situatie in Irak niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve dient eiser aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

2.15. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder de gestelde omstandigheid dat eiser in opdracht van de reisagent het voor de reis gebruikte paspoort heeft verscheurd, onvoldoende heeft kunnen achten. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat verweerder conform vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat de gestelde afhankelijkheid van de reisagent, eiser niet ontslaat van een eigen verantwoordelijkheid op dit punt (zie onder andere de uitspraak van 8 oktober 2002, JV 2002/414) en eiser evenmin heeft gesteld dat er sprake is geweest van dwang van de zijde van de reisagent als bedoeld onder 2.13.

2.16. Voorts heeft verweerder met rede gesteld dat geen sprake is van coherente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de door hem afgelegde reis van Irak, via Syrië en Turkije, naar Nederland. Zo weet eiser niet met welke busmaatschappij hij naar Istanbul is gereisd terwijl hij gedurende 18 uren in deze bus heeft gezeten en meerdere malen is in- en uitgestapt. Evenmin is eiser in staat gebleken iets te vertellen over de plaatsen waarlangs hij is gereisd. Dat eiser geen Turks kan lezen, heeft verweerder als een niet afdoende verklaring voor het vorenstaande kunnen aanmerken.

2.17. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er sprake is van toerekenbare ongedocumenteerdheid in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

2.18. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003 (LJN AF5566, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) mogen dientengevolge ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.19. In dat kader overweegt de rechtbank dat de Afdeling heeft overwogen onder meer in een uitspraak van 23 juni 2005 (JV 2005/315), dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte

Procedurenummer: AWB 08/16311

5

feiten en het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die gestelde feiten ontleende vermoedens behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. Indien en voor zover verweerder van oordeel is dat de door de vreemdeling gestelde feiten geloofwaardig en de daaraan ontleende vermoedens plausibel zijn, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats, waar het de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas betreft.

2.20. Verweerder heeft het niet geloofwaardig geacht dat eiser te vrezen heeft voor vervolging. Verweerder heeft hiertoe gesteld dat weliswaar niet wordt getwijfeld aan het gestelde rondom eisers ontvoering en vrijlating, maar dat eisers stelling dat hem andermaal een ontvoering te wachten staat, enkel is gebaseerd op vermoedens.

2.21. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit standpunt in redelijkheid heeft kunnen innemen. Overwogen wordt als volgt.

2.22. Door verweerder is niet in twijfel getrokken dat eiser ontvoerd is geweest. Dat dergelijke ontvoeringen ten behoeve van losgeld plaatsvinden in het land van herkomst van eiser komt overigens ook overeen met de informatie uit onder meer het ambtsbericht inzake Irak van 27 juni 2008 (zie paragraaf 3.3.9), naar welk ambtsbericht eiser heeft verwezen in zijn schrijven van 8 september 2008 en hetwelk de rechtbank met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 bij haar beoordeling betreft. Vorenstaande laat evenwel onverlet dat verweerder heeft kunnen stellen dat eisers vrees dat hem andermaal een ontvoering te wachten staat, enkel is gebaseerd op vermoedens. Hiertoe heeft verweerder redengevend kunnen vinden dat eiser na zijn vrijlating nog gedurende drie maanden probleemloos in heeft verbleven en aldaar zijn studiejaar heeft afgerond. Daarnaast heeft verweerder in zijn beoordeling kunnen betrekken dat eiser niet op eigen initiatief maar op instigatie van zijn vader uit Irak is vertrokken. Gesteld noch gebleken is verder dat een betrokkene die reeds een keer is ontvoerd een reële kans loopt wederom te worden ontvoerd.

2.23. De rechtbank is derhalve, gelet op het gegeven toetsingskader en de verklaringen van eiser in samenhang bezien, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op grond van het vorenstaande op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft.

2.24. Bijgevolg is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit terecht en op goede gronden heeft besloten dat eiser geen Verdragsvluchteling is en hem derhalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a, van de Vw 2000 heeft kunnen weigeren.

2.25. Met betrekking tot de vraag of eiser mogelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op de b-grond, overweegt de rechtbank het volgende.

2.26. Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38) wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

Procedurenummer: AWB 08/16311

6

2.27. Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat betrokkenen bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.28. Gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenstatus is niet aannemelijk dat gedwongen terugkeer van eiser strijd oplevert met bovengenoemde artikelen.

2.29. Voorts heeft eiser een gemotiveerd beroep gedaan op de c-grond, meer specifiek het traumatabeleid. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

2.30. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.31. De wijze waarop verweerder van de in voornoemd artikel neergelegde bevoegdheid gebruik pleegt te maken, is uiteengezet in onderdeel C2/4 van de Vc 2000. Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is. Het in dat kader gevoerde traumatabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde - limitatief opgesomde - gebeurtenissen voor een vreemdeling zodanig traumatiserend zijn geweest dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Dit betreft zowel traumatische ervaringen die zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. De betrokken vreemdeling zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken vreemdeling uit het land van herkomst.

2.32. De volgende gebeurtenissen kunnen aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding in het kader van het zogenaamde traumatabeleid:

- de gewelddadige dood van naaste familieleden of huisgenoten;
- de gewelddadige dood van andere verwanten of vrienden wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat een hechte relatie bestond tussen de overledene en betrokkene;
- *substantiële niet-strafrechtelijke detentie*;
- marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene;
- het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten;
- het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van andere verwanten of vrienden wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat er een hechte relatie bestond tussen de verwante of vriend en betrokkene.

2.33. Ten aanzien van de ontvoering van eiser heeft verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat geen sprake is geweest van substantiële

Procedurenummer: AWB 08/16311

7

niet-strafrechtelijke detentie. Hiertoe heeft verweerder gesteld dat de periode van twee weken gedurende welke eiser heeft vastgezeten te kort is geweest om van een substantiële detentie in voornoemde zin te kunnen spreken. Bovendien is in het geval van eiser niet gebleken dat de ontvoering het werk was van de overheid of van politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen of in een deel daarvan of van groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden.

2.34. De rechtbank ziet geen aanleiding om het standpunt van verweerder dat een detentie van twee weken geen substantiële detentie is in voormelde zin voor rechtens onjuist te achten. Reeds om die reden heeft verweerder zich ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers beroep op het traumabeleid faalt. In dit verband verwijst de rechtbank nog naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2005, gepubliceerd in JV 2005/427. Hierin is, voor zover thans relevant, als volgt geoordeeld:

"(...) De beoordelingsvrijheid die de bepaling [artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c] de minister laat, wordt aangewend overeenkomstig de uitgangspunten, vermeld in (...) de Vc 2000. In de limitatieve opsomming van gebeurtenissen die naar het oordeel van de minister aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding (...) komt onder meer substantiële niet-strafrechtelijke detentie voor. De Vc 2000 vermeldt niet, wat de minister onder substantiële niet-strafrechtelijke detentie verstaat.

De tekst van de Vc 2000 verzet zich aldus niet tegen de toepassing die de minister aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, heeft gegeven. Ook overigens bestaat geen aanleiding te oordelen dat de rechtbank het standpunt van de minister ten onrechte niet rechtens onjuist heeft geacht (...)"

2.35. Ten aanzien van eisers beroep op de zogenoemde d-grond, overweegt de rechtbank vervolgens het volgende.

2.36. Eiser heeft gesteld dat hij op grond van het categoriaal beschermingsbeleid inzake Centraal-Irak, zoals neergelegd in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 (WBV) 2007/9, in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op grond van dit beleid. Op grond van dit WBV zou hij namelijk – ook al is hij geboren in Noord-Irak – aangemerkt moeten worden als afkomstig uit Centraal-Irak, nu zijn eveneens in Nederland verblijvende broer in Centraal-Irak is geboren en aan die broer wel een vergunning op de d-grond is verleend. Hierbij heeft eiser tevens gesteld dat verweerder, gelet op dit in de zienswijze aangevoerde punt, een nieuw voornemen had dienen uit te brengen in plaats van het onderhavige besluit te nemen. Daarnaast heeft eiser gemotiveerd aangevoerd dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Noord-Irak geïndiceerd is.

2.37. In paragraaf 5 van het WBV 2007/9 is neergelegd dat vreemdelingen afkomstig uit Centraal-Irak, behoudens contra-indicaties, in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

2.38. In paragraaf 6.5 van het WBV 2007/9 staat ten aanzien van het onderscheid tussen Noord-Irak en Centraal-Irak het volgende vermeld: "Bij de behandeling van individuele asielaanvragen geldt dat Iraakse vreemdelingen die niet in Noord-Irak zijn geboren, worden aangemerkt als afkomstig uit Centraal-Irak. Voorts geldt, dat wanneer één der gezinsleden geboren is in Centraal-Irak, alle gezinsleden worden aangemerkt als afkomstig uit Centraal-Irak. Wel dient de gezinsband reeds voor de komst naar Nederland te hebben bestaan."

2.39. Volgens verweerders standpunt in het bestreden besluit, de fax van 1 oktober 2008 en het verhandelde ter zitting, moet onder 'gezinsband' in de zin van voormelde paragraaf

Procedurenummer: AWB 08/16311

8

6.5 worden verstaan de gezinsband als bedoeld in de situaties als vermeld in de e- en f-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000; kort gezegd de gezinsband tussen ouder(s) en kind(eren). In het onderhavige geval is evenwel sprake van een gezinsband tussen eiser en zijn broer. Daarom kan eiser geen geslaagd beroep doen op paragraaf 6.5 van WBV 2007/9, aldus verweerder.

2.40. Alvorens aan een inhoudelijke beoordeling van dit geschilpunt toe te komen, ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of het bestreden besluit genomen is in strijd met het bepaalde in artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). De rechtbank overweegt als volgt.

2.41. Artikel 3.119 van het Vb 2000 luidt:

“Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden:

a. bekend worden, of

b. reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.”

2.42. Blijkens de Nota van Toelichting bij artikel 3.119 Vb 2000 (Stb. 2000, 497, pagina 184) zal de vreemdeling alleen om een reactie gevraagd worden indien de oude of de nieuwe feiten en omstandigheden van aanmerkelijk belang zijn voor de te nemen beslissing.

2.43. In onderdeel CS/6.1 van de Vc 2000 wordt aangegeven dat van feiten of omstandigheden die 'van aanmerkelijk belang' zijn in de zin van artikel 3.119 van het Vb 2000 in ieder geval sprake is indien het gaat om resultaten van onderzoek (zoals door de Minister van Buitenlandse Zaken) en feiten en omstandigheden die, hetzij door het bekend worden, hetzij door een andere beoordeling of weging, een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker. Zelfs indien aan deze voorwaarden is voldaan, behoeft dit echter niet in alle gevallen te leiden tot een nieuw voornemen. Volgens voornoemd beleid is immers tevens van belang of het voornemen tot afwijzen, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, niet alle dragende overwegingen bevat. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart. Hiervan is volgens verweerders beleid bijvoorbeeld sprake indien het voornemen blijft bestaan om de aanvraag af te wijzen, maar daarbij een omstandigheid in de zin van artikel 21, tweede lid, van de Vw 2000 wordt meegewogen die nog niet werd meegewogen in het reeds uitgebrachte voornemen.

2.44. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in dit geval niet ingevolge artikel 3.119 Vb 2000 gehouden was een nieuw voornemen uit te brengen naar aanleiding van eisers beroep op paragraaf 6.5 van WBV 2007/9 in de zienswijze. Hiertoe overweegt zij dat de motivering van het bestreden besluit ten opzichte van het voornemen weliswaar is aangevuld naar aanleiding van het in de zienswijze gestelde omtrent het genoemde WBV, maar niet wegens het bekend worden van feiten of omstandigheden dan wel het anders beoordelen of wegen daarvan in de zin van dat artikel. Dat eiser is geboren in Noord-Irak en niet in Centraal-Irak is nimmer tussen partijen in geschil geweest. Verweerder heeft enkel nader gemotiveerd waarom eiser, evenals in het voornemen, niet werd aangemerkt als zijnde afkomstig uit Centraal-Irak nadat in de zienswijze werd gesteld dat eiser wel als afkomstig uit Centraal-Irak diende te worden aangemerkt omdat zijn broer in Centraal-Irak is geboren en een verblijfsvergunning is toegekend vanwege het voor dat deel van Irak gevoerde categoriaal beschermingsbeleid. Aldus is er geen sprake van een situatie als bedoeld in

Procedurenummer: AWB 08/16311

9

voormeld artikel. De rechtbank acht eiser door de gang van zaken overigens ook niet in zijn belangen geschaad, nu de tussen partijen in dit verband in geschil zijnde kwestie enkel en alleen een interpretatieve kwestie betreft op basis van als zodanig niet in geschil zijnde feiten en omstandigheden.

2.45. De rechtbank overweegt vervolgens als volgt.

2.46. Paragraaf 6.5 voornoemd vermeldt niet wat onder gezinsband in de aldaar bedoelde situatie wordt verstaan. Nu verweerder (ook) ten aanzien van de toepassing van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 beoordelingsvrijheid heeft, staat de tekst van paragraaf 6.5 van het WBV 2007/9 – anders dan door eiser is betoogd – naar dezerzijds oordeel niet in de weg aan de beperkte uitleg die verweerder heeft gegeven aan het aldaar gehanteerde begrip gezinsband. De kennelijke bedoeling van de bepaling is immers om te voorkomen dat in Nederland verblijvende gezinnen uit elkaar worden gehaald doordat een (of meer) van de gezinsleden in Noord-Irak is geboren en een of meer andere gezinsleden in Centraal-Irak. Die situatie doet zich in het geval van eiser echter niet voor nu de vader en moeder van eiser en de overige kinderen, behoudens een broer, niet in Nederland verblijven. Het kerngezin van eiser verblijft dan ook buiten Nederland. Dat ook de broer van dat gezin deel heeft uitgemaakt, maakt het vorenstaande niet anders. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen stellen dat in het geval van eiser het beroep op WBV 2007/9 dient te falen. Gelet hierop kan de vraag of er sprake is van een verbreking van de gezinsband in de zin van voormeld WBV omdat eiser in Noord-Irak is gaan of blijven studeren, terwijl de rest van het gezin in Centraal-Irak verbleef, in dit verband verder buiten bespreking blijven.

2.47. Ten aanzien van het subsidiaire standpunt dat er tevens alle aanleiding is om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren voor Noord-Irak, overweegt de rechtbank als volgt.

2.48. De strekking van de stukken waarnaar eiser ter onderbouwing van dat standpunt in de zienswijze van 31 maart 2008, welke zienswijze is herhaald en ingelast in de gronden van beroep van 9 juni 2008, heeft verwezen is – kort gezegd – dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak gespannen en onvoorspelbaar is; de situatie is met name instabiel doordat Turkije aldaar de Koerdische arbeiderspartij PKK bestrijdt.

2.49. Verweerder heeft in het bestreden besluit betoogd dat er geen aanleiding is voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Noord-Irak. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder in het bestreden besluit verwezen naar informatie in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van 14 februari 2008. Hierin wordt weliswaar vermeld dat er tijdens de verslagperiode Turkse militaire acties hebben plaatsgevonden in Noord-Irak, maar uit dit ambtsbericht blijkt eveneens, aldus verweerder, dat vanaf omstreeks eind augustus 2007 de veiligheidssituatie in het algemeen verbeterd is en dat de veiligheidssituatie in het grootste deel van het KRG (Kurdistan Regional Government)-gebied tamelijk stabiel is. Voorts wordt in het ambtsbericht vermeld dat de veiligheidsorganisaties in het KRG-gebied doorgaans in staat zijn om een zekere bescherming te bieden aan de burgers aldaar, zo heeft verweerder gesteld.

2.50. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het algemeen ambtsbericht van 14 februari 2008 over de situatie in Irak voldoende basis kunnen achten voor zijn standpunt dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Noord-Irak niet is geïndiceerd. Eiser heeft onvoldoende concrete aanknopingspunten gegeven voor twijfel aan de inhoud en/of de

Procedurenummer: AWB 08/16311

10

volledigheid van dit als deskundigenbericht aan te merken ambtsbericht. De inhoud van de stukken waarnaar eiser in de zienswijze van 31 maart 2008 heeft verwezen, die overigens grotendeels dateren van vóór het ambtsbericht van 14 februari 2008, wijkt naar het oordeel van de rechtbank niet in betekende mate af van hetgeen in voormeld ambtsbericht staat vermeld over de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Hierbij vormt de omstandigheid dat uit de informatie blijkt dat de situatie aldaar gespannen is en mogelijk kan escaleren, geen rechtvaardiging voor het oordeel dat daarmee een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is geacht. Van een escalatie is immers nog geen sprake. Gelet hierop, en in het licht van het door de rechtbank in deze te hanteren toetsingskader, is de situatie in Noord-Irak nog zodanig dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd. De informatie, zoals die blijkt uit het ambtsbericht van juni 2008, en waarop overigens met name een beroep is gedaan ter onderbouwing van het standpunt dat er in Noord-Irak sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict, heeft de rechtbank geen aanleiding gegeven om tot een ander oordeel te komen

2.51. Het vorenstaande in aanmerking nemend, faalt eisers beroep op de d-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

2.52. Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

2.53. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in de richtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.54. Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.55. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 20 juli 2007 (LJN: BB0917), kan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn alleen als voor een vreemdeling relevant worden aangemerkt, indien deze onder de reikwijdte van de bepaling valt. Dat betekent: indien de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Indien zijn land van herkomst ten tijde van het besluit niet verweekeld was in een internationaal gewapend conflict, is daarvoor bepalend of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een binnenlands gewapend conflict.

2.56. Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit tot afwijzing van zijn asielaanvraag geen internationaal of binnenlands gewapend conflict voordeed, valt hij –zoals volgt uit de voormelde uitspraak van 20 juli 2007– reeds daarom niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en kan

Procedurenummer: AWB 08/16311

11

hij aan die bepaling geen aanspraak op bescherming ontlene. Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit wel een zodanig conflict voordeed, houdt dit echter niet zonder meer in dat hij reeds daarom onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn valt. Vastgesteld moet worden of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met dit conflict. Daarbij is van betekenis of dit conflict zich over alle delen van het land van herkomst uitstrekte, dan wel beperkt was tot duidelijk te onderscheiden deelgebieden. Indien, in dat laatste geval, een vreemdeling afkomstig is uit een deel, waar geen sprake was van een gewapend conflict en evenmin van gevolgen voor hem van een elders in het land bestaand gewapend conflict, zal hij bij terugkeer naar dat deel geen schade leiden die in verband kan worden gebracht met een zodanig conflict en daarom buiten de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn vallen.

2.57. Uit het vorenstaande volgt dat een vreemdeling, afkomstig uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn valt en deze bepaling derhalve voor hem relevant is, indien hij aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict.

2.58. In de visie van verweerder slaagt het door eiser gedane beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet. In het bestreden besluit heeft verweerder daarbij niet inhoudelijk beoordeeld of aan de toepassingscriteria van dit artikel is voldaan. Een dergelijke beoordeling is volgens verweerder voor de afwijzing van het verzoek om bescherming op grond van deze bepaling niet nodig omdat volgens verweerder de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beoogt te bieden inhoudelijk geen andere bescherming behelst dan die in artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is geregeld. Dit kan volgens verweerder worden afgeleid uit het doel en de considerans van de Definitierichtlijn alsmede uit de totstandkoming ervan. In dit verband heeft verweerder gewezen op de overweging 26 van de Definitierichtlijn, waarin is overwogen dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

2.59. Het feit dat de Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 (LJN BB5841, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, noopt volgens verweerder voorshands niet tot wijziging van het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, geen andere toetsing vereist dan de toetsing die thans reeds wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000.

2.60. Daarnaast is verweerder subsidiair van mening dat een beroep op bescherming ingevolge genoemd artikel van de Definitierichtlijn niet opgaat omdat een dergelijk beroep alleen kan slagen bij een geloofwaardig asielaanspraak. Daarvan is in het onderhavige geval echter geen sprake. Aldus is er in het geval van eiser niet aannemelijk gemaakt dat in zijn individuele geval sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.61. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat eiser aan het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn geen aanspraak kan maken op

Procedurenummer: AWB 08/16311

12

bescherming op basis van de hierboven weergegeven overwegingen ongenoegzaam heeft gemotiveerd. Daartoe acht de rechtbank van belang dat de bij eerder genoemde verwijzingsuitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2007 gestelde prejudiciële vragen nu juist betrekking hebben op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt, welke laatste uitleg blijkens rechtsoverweging 2.8.5. van genoemde uitspraak door de Afdeling eveneens mogelijk wordt geacht. Ook het subsidiaire standpunt ontbeert een deugdelijke motivering. Uit rechtsoverweging 2.5 van de verwijzingsuitspraak van de Afdeling valt allereerst af te leiden dat de zaak die de Afdeling reden heeft gegeven om bedoelde vragen aan het Europese Hof van Justitie voor te leggen eveneens een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas betrof. Verder ziet de rechtbank in de omstandigheid dat het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn het element ernstige en individuele bedreiging bevat geen reden om te oordelen dat een ongeloofwaardig relaas reeds aan verkrijging van bescherming op grond van dat artikel in de weg staat. Die ernstige en individuele bedreiging staat blijkens de bewoordingen van het artikel immers in causaal verband met willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit met zich dat ook een ongeloofwaardig relaas binnen de reikwijdte van dit artikel kan vallen, indien dat ongeloofwaardig bevonden relaas niet in de weg staat aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een betrokkene als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in (een deel van) zijn land van herkomst.

2.62. Het vorenstaande is echter eerst relevant te achten indien de rechtbank verweerder niet volgt in het standpunt, ingenomen in het verweerschrift (paragraaf 3.12), dat er in Noord-Irak géén sprake is van een "gewapend conflict" en eiser ook om die reden buiten de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn valt. Verweerder heeft in dit verband aangevoerd dat immers niet is gebleken dat op het grondgebied van Noord-Irak sprake is van aanhoudende en samenhangende militaire operaties van één of meer gewapende groepen jegens de autoriteiten. Eiser heeft ter zitting gesteld dat dit standpunt buiten beschouwing dient te blijven. De rechtbank volgt eiser hierin niet nu zij dit aanmerkt als een nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt waarom het beroep van eiser op de Definitierichtlijn eveneens niet slaagt. Daarenboven heeft eiser zich reeds eerder op het standpunt gesteld dat er wel sprake is van een dergelijk conflict en heeft hij bovendien bij schrijven van 8 september 2008 nogmaals uitvoerig gemotiveerd waarom naar zijn mening wel sprake is van een gewapend conflict in de zin van de Definitierichtlijn in Centraal-Irak respectievelijk Noord-Irak.

2.63. Vervolgens wordt als volgt overwogen. Verweerder heeft zich ook in dit verband op het standpunt gesteld dat eiser afkomstig is uit Noord-Irak en niet uit Centraal-Irak. Uit een door eiser aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2008 (200702830/1, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) kan echter afgeleid worden dat voor de afkomst van een vreemdeling in het kader van diens beroep op de meergenoemde Definitierichtlijn bezien dient te worden alwaar hij zijn normale woon- en verblijfplaats had in zijn land van herkomst vóór zijn vertrek. In het schrijven van eiser van 8 september 2008 heeft eiser in dit verband gesteld na zijn ontvoering deels in Noord-Irak en deels in Centraal-Irak te hebben verbleven en na beëindiging van zijn studie naar zijn ouders in Kirkuk, Centraal Irak, te zijn teruggekeerd. Anders dan in de kwestie van de vraag of eiser ten tijde van het bestreden

Procedurenummer: AWB 08/16311

13

besluit een geslaagd beroep kan doen op het voor Centraal-Irak gevoerde categoriale beschermingsbeleid heeft verweerder in dit verband niet gemotiveerd waarom eiser niet als zijnde afkomstig uit Centraal-Irak kan worden aangemerkt. Evenmin is gemotiveerd dat er met betrekking tot die vraag geen verschil bestaat tussen de beide vorenbedoelde situaties, in welk verband nog aanleiding bestaat op te merken dat het hanteren door verweerder van de geboorteplaats als onderscheidend criterium voor de vraag of een betrokkene in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning op de d-grond een beleidsmatige keuze is in het kader van een door verweerder gevoerd, nationaalrechtelijk van aard zijnde, categoriaal beschermingsbeleid..

2.64. Het vorenstaande doet de rechtbank concluderen dat het beroep voor gegrond moet worden gehouden en het besluit wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking moet komen.

2.65. De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van EUR 322,- per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

2.66. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

2.67. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummer: AWB 08/16311

14

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 14 april 2008;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overvogen;

veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op EUR 644,- (zijnde de kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden door de Staat der Nederlanden aan de griffier van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. W.A.M. Bocken als griffier en in het openbaar uitgesproken op 11 december 2008.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op:

VERZONDEN 17 DEC 2008

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

TRCADVOCATEN

VELDHOVEN HORST EINDHOVEN

mr. H.F.P. van Gastel
 mr. H.J. Rosens n. z. l.
 mr. C.M. van der Corpus
 mr. R.B.J.M. van der Linden
 mr. J. Hellendoorn*
 mr. E.J.M. Vannissebray
 mr. T.P. Jeltma
 mr. G.W.A. Bernards
 mr. C.W.H.M. Uitdehaag
 mr. M.J.C. van den Hoff
 mr. S.J.P.H. Custers-Muljpers*
 mr. E.H.L. Plass*
 mr. C.M. Brauwert*
 mr. G.D. Bosman
 mr. G.G.J. van Kooten*
 mr. I.A.M. van den Broek
 mr. E. Geerlings
 mr. A.J. Verelken
 mr. Ing. H.J.M. Smelt
 mr. I. Noten

* de vereenigde Raad van State Advocaten
in Scheiding werkzaam

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

per aangetekende post en telefax: 070-3651380

Betreft : **HOGER BEROEPSCHRIFT ASIEL**
 Inzake :
 Justitiernr. :
 V.nr. :
 Proc.nrs.Rb. : AWB 08 / 16311
 Ons kenmerk : MvdH/Ho.1307

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 JAN 2009	
ZAAKNR.	200900338-1
AAN:	V2
BEHANDELD DD:	PAR:

Geeft te kennen:

, hierna te noemen "appellant", geboren op van Iraakse nationaliteit, wonende te aan de in deze zaak woonplaats kiezende te Veldhoven aan het Bolwerk 18, op het kantoor van mr. M. J.C. van den Hoff, advocaat en procureur aldaar, die tot gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden.

De gemachtigde verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie.

Appellant komt hierbij tijdig in hoger beroep van een uitspraak van 11 december 2008 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, gewezen onder het procedurenummer AWB 08 / 16311.

De uitspraak is verzonden op 17 december 2008.

Afschrift van de uitspraak wordt hierbij overgelegd. (productie 1)

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem eerder naar voren is gebracht als hier woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank wordt de navolgende grief aangevoerd.

Kantoor Veldhoven

Bolwerk 18 5509 MH Veldhoven
Postbus 153 5500 AD Veldhoven

Telefoon +31 (0) 40 294 4500
Telefax +31 (0) 40 294 45 50
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

Kantoor Horst*

Hoopdstraat 19 5961 EX Horst
Postbus 6104 5960 AC Horst

Telefoon +31 (0) 77 398 81 82
Telefax +31 (0) 77 398 81 91
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

www.trc-advocaten.nl

Stichting beheer gelden derden
Rabobank rek.nr. 15 96 74 379
ABN AMRO rek.nr. 40 26 40 004

TRCADVOCATEN

VELDHOVEN HORST EINDHOVEN

2

14 januari 2009

Grief 1

Appellant is van mening dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.46. ten onrechte heeft overwogen:

“Nu verweerder (ook) ten aanzien van de toepassing van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 beoordelingsvrijheid heeft, staat de tekst van de paragraaf 6.5 van het WBV 2007/9 – anders dan door eiser is betoogd – naar dezerzijds oordeel niet in de weg aan de beperkte uitleg die verweerder heeft gegeven aan het aldaar gehanteerde begrip gezinsband. De kennelijke bedoeling van de bepaling is immers om te voorkomen dat in Nederland verblijvende gezinnen uit elkaar worden gehaald doordat één (of meer) van de gezinsleden in Noord-Irak is geboren en één of meer andere gezinsleden in Centraal-Irak. Die situatie doet zich in het geval van eiser niet voor nu de vader en moeder van eiser en de overige kinderen, behoudens een broer, niet in Nederland verblijven. Het kerngezin van eiser verblijft dan ook buiten Nederland. Dat ook de broer van dat gezin deel heeft uitgemaakt, maakt het vorenstaande niet anders. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen stellen dat in het geval van eiser het beroep op WBV 2007/9 dient te falen.”

Toelichting

Appellant is van mening dat verweerder hier een te beperkte uitleg geeft aan het begrip gezinsband als bedoeld in de WBV 2007/9.

In de WBV 2007/9 is niet omschreven wat onder gezinsverband dient te worden verstaan. Verweerder heeft nadien gesteld dat daaronder dient te worden verstaan een gezinsband als bedoeld in situaties als vermeld in de e- en f-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 200, kort gezegd een gezinsband tussen ouder(s) en kind(eren).

Nu de WBV 2007/9 zonder enig voorbehoud spreekt over gezinsband en er tussen appellant en zijn broer sprake is van een zodanige band, is de uitleg die verweerder aan de gezinsband geeft te beperkt en bovendien niet gebaseerd op kenbaar beleid.

Hieraan doet niet af dat verweerder ten aanzien van de toepassing van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 beoordelingsvrijheid heeft. Immers kan verweerder zich bij het nemen van een besluit alleen maar baseren op beleid dat kenbaar is gemaakt en is hier van ten aanzien van de uitleg van de gezinsband in de zin van de WBV 2007/9 geen sprake.

TRCADVOCATEN
VELDHOVEN HORST EINDHOVEN

3

14 januari 2009

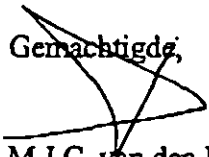
Afschrift van dit hoger beroepschrift is per post toegestuurd aan verweerder.

Conclusie

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling om het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen voor zover daarbij is geoordeeld dat appellant niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000 op grond van de gezinsband (met zijn broer) als bedoeld in het WBV 2007/9, met veroordeling van verweerder in de kosten van het hoger beroep.

Veldhoven, 14 januari 2009

Gemachtigde,

M.J.C. van den Hoff

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

14 JAN 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. A.R.J. Maas,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond
van 11 december 2008
met kenmerk AWB 08/16311

Inzake:
| met IND-kenmerk 0710-12-0350
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde mr. M.J.C. van den Hoff
advocaat te Veldhoven

Procesvertegenwoordiging
Den Bosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Contactpersoon:
mr. L. Verheijen
Tel. 073 - 889 30 58

1. Inleiding
 - 1.1. De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond van 11 december 2008, verzonden op 17 december 2008, met kenmerk AWB 08/16311 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 14 april 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de *procaskosten* heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 12 oktober 2007 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 14 april 2008 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 2.61 op pagina 11 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat eiser aan het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder, c van de Definitierichtlijn geen aanspraak kan maken op bescherming op basis van de hierboven weergegeven overwegingen ongenoegzaam heeft gemotiveerd. Daartoe acht de rechtbank van belang dat bij de eerder genoemde verwijzingsuitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2007 gestelde prejudiciële vragen nu juist betrekking hebben op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt, welke laatste uitleg blijkens rechtsoverweging 2.8.5 van genoemde uitspraak door de Afdeling eveneens mogelijk wordt geacht."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 2.63 op pagina 12 en 13 van de bestreden uitspraak:

"(...) Verweerder heeft zich ook in dit verband op het standpunt gesteld dat eiser afkomstig is uit Noord-Irak en niet uit Centraal-Irak. Uit een door eiser aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2008 (200702830/1, gepubliceerd op rechtspraak.nl) kan echter afgeleid worden dat voor de afkomst van een vreemdeling in het kader van diens beroep op meergenoemde Definitierichtlijn bezien dient te worden alwaar hij zijn normale woon- en verblijfplaats had in zijn land van herkomst vóór zijn vertrek. In het schrijven van eiser van 8 september 2008 heeft eiser in dit verband gesteld na zijn ontvoering deels in Noord-Irak en deels in Centraal-Irak te hebben verbleven en na beëindiging van zijn studie naar zijn ouders in Kirkuk, Centraal-Irak, te zijn teruggekeerd. Anders dan in de kwestie van de vraag of eiser ten tijde van het bestreden besluit een geslaagd beroep kan

doen op het voor Centraal-Irak gevoerde categoriale beschermingsbeleid heeft verweerder in dit verband niet gemotiveerd waarom eiser niet als zijde afkomstig uit Centraal-Irak kan worden aangemerkt. Evenmin is gemotiveerd dat er met betrekking tot die vraag geen verschil bestaat tussen beide vorenbedoelde situaties, in welk verband nog aanleiding bestaat op te merken dat het hanteren door verweerder van de geboorteplaats als onderscheidend criterium voor de vraag of een betrokkene in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning op de d-grond een beleidsmatige keuze is in het kader van een door verweerder gevoerd, nationaalrechtelijk van aard zijnde, categoriaal beschermingsbeleid."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank te 's-Gravenhage berusten de rechtsoverwegingen 2.64 en 2.65 op pagina 13. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83 (hierna: de richtlijn) materieel geen wijziging in de toelatingsgronden voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd brengt zoals die thans in de Vw 2000 zijn neergelegd. Dat wordt hierna toegelicht.
- 4.2. De implementatietermijn van de richtlijn verstrekt op 10 oktober 2006. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn is bij Koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal¹. Bij brief van 16 februari 2007 heeft de Minister van Justitie met het oog op de behandeling van dit wetsvoorstel het ontwerpbesluit tot - onder meer - wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 ter implementatie van de richtlijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden².
- 4.3. De preambule van de richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere³. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die een ieder die een dergelijke bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van

¹ Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 1. Zie nr. 2 voor het wetsvoorstel, nr. 3 voor de toelichting en nr. 4 voor het Advies van de Raad van State en het Nader rapport.

² Tweede kamer 2006-2007, 30 925, nr. 5.

³ De conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, te vinden via www.europa.eu.int/council/off/concl.

reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16).

- 4.4. De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.
- 4.5. Met de Richtlijn 2004/83/EG is vorm gegeven aan de als eerste genoemde doelstelling van de conclusies van Tampere. Met de Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001⁴, waarin – kort weergegeven – minimumnormen zijn neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, was eerder al voldaan aan de tweede doelstelling op het gebied van het asiel- en immigratiebeleid.
- 4.6. Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de richtlijn geregeld in het eerste lid van deze bepaling onder b⁵. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is uit een oogpunt van rechtszekerheid in het Vreemdelingenbesluit een bepaling opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 in relatie tot artikel 15 van de richtlijn.
- 4.7. Daartoe luidt de tekst van artikel 3.105d Vb 2000:
- "Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:
- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."
- 4.8. De regering ziet dit als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan⁶. Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29 onder b van de wet en de richtlijn zelf.
- 4.9. In de memorie van toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR⁷.
- 4.10. De richtlijn geeft een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd.

In deze zin ook artikel 21 lid 1 van de richtlijn: "De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale

⁴ Pb EG L 212/12 van 7 augustus 2001.

⁵ Vergelijk de memorie van toelichting, blz 4, de eerste alinea van par. 3.1.

⁶ Zie Staatsblad 2008, 115

⁷ Zie hierover de memorie van toelichting, blz 4, de laatste alinea en blz 5, de eerste alinea. Zie voorts de Nota van toelichting bij het ontwerp-vreemdelingenbesluit, onder 2.2, en de toelichting op het voorgestelde art. 3.105d, zie verder Nota naar aanleiding van het Verslag, Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 7, onderdeel 2.2.4 over artikel 15 van de richtlijn.

⁸ Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz 37 onderaan, doorlopend op blz. 38.

verplichtingen." Vergelijk ook de strekking van de conclusies van Tampere, zie hiervoor, onder 5.6.

In deze zin ook de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming die in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Staatssecretaris bestaande praktijken ten aanzien van deze instrumenten.

Deze invulling sluit aan bij de bescherming die in het Nederlandse recht via artikel 29, eerste lid, onder (a en) b, Vw 2000, wordt geboden.

- 4.11. Artikel 15 onder c van de richtlijn (in verbinding met artikel 2 onder e) beoogt niet meer (en niet minder) te zijn dan een invulling van artikel 3 EVRM zoals deze volgt uit de rechtspraak van het EHRM. Dit blijkt ook uit de voorbereidende stukken voor deze richtlijn. In een "Presidency Note" van 25 september 2002⁹ wordt over (de tekst op dat moment van) onderdeel c van artikel 15 van de richtlijn onder meer opgemerkt:

"Sub-paragraph (c) describes a situation where a civilian faces a serious threat to his life or physical integrity in a country involved in an armed conflict, be it international or internal.

Sub-paragraphs (a) and (b) would in all cases appear to cover applicants facing a serious threat to life or physical integrity. However, threats arising in situations of indiscriminate violence, would not be covered since such situations can not be described as treatment or punishment or suffering the death penalty.

Hence a separate subparagraph has been drafted in order to include this situation. This would simultaneously be in line with the jurisprudence of the ECtHR relating to Article 3 of ECHR, namely as was indicated in V versus UK

([V]arajah versus UK 13164/87 of 30 October 1991. In this case the Court stated that it would not exclude the possibility of applying the principle of non-refoulement in a situation where a country would seek to expel an individual to a country where a high level of insecurity prevailed.),

that an expulsion as such to a situation with a high level of danger and insecurity/indiscriminate violence could be considered an inhuman or degrading treatment."

Uit deze passage blijkt duidelijk dat is beoogd de bestaande rechtspraak van het EHRM ten aanzien van artikel 3 EVRM te codificeren.

- 4.12. In deze nota memoreert het voorzitterschap overigens ook de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

⁹ Een van de Raadsdocumenten die niet in het Nederlands is opgenomen, documentnr. 12148/02 (intertinstitutional File 2001/0207(CNS)). De documenten van de Raad zijn te vinden via www.consilium.europa.eu.

- 4.13. Dat onderdeel c niet meer beoogt te behelzen dan een codificatie van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM blijkt ook uit de toelichting op het oorspronkelijke onderdeel d van artikel 15, welk onderdeel de eindstreep niet heeft gehaald. Dat onderdeel behelst de andere mensenrechtenschendingen dan die vielen onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM (en art. 1 van het zesde protocol bij het EVRM):

"The intention of sub-paragraph (d) is to create a definition of subsidiary protection, which will be able to take into account other violations of human rights than the ones deriving from Article 3 of the ECHR and Article 1 of the 6th Protocol to the ECHR. (...)".

- 4.14. Ter illustratie kan in dit verband verder nog worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken¹⁰. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen¹¹.

- 4.15. Deze opvatting over artikel 15c van de richtlijn lijkt overigens ook te worden voorgestaan door de Immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk. In een tweetal stukken over "Humanitarian Protection" is achtereenvolgens te lezen:

"The main effect of this provision is to clarify the scope of existing European caselaw on article 3 of the ECHR. Although a situation of international or internal armed conflict does not, in itself, give rise to a claim for protection, it can provide the basis for such a claim where applicants can show that they are individually at risk."¹²

en:

"Applicants cannot rely on the assertion that this ground is met simply because in the country of return there is an international or internal armed conflict where there is indiscriminate violence. The examination of the threatened return (enforced or voluntary) must focus on its foreseeable consequences, taking into account the personal circumstances of the applicant (*Vitharajah v United Kingdom (1991) 14 E.H.R.R.*) and the risk posed must be specific to the individual. A general situation of violence in the receiving state is not sufficient (*HLR v France (1997) 26 E.H.R.R. 29*). (...)

This is a narrow category. Humanitarian Protection is only likely to be granted on this basis in exceptional circumstances."¹³

- 4.16. In de eerder genoemde nota memoreert het Voorzitterschap de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering in Kopenhagen bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

¹⁰ Zie: Resultaat besprekingen van 9 juli 2002, documentnr. 10596/02, blz. 7, noot 2.

¹¹ Zie: Resultaat besprekingen van 25 september 2002, documentnr. 12199/02, blz. 3, noot 3.

¹² "Considering human rights claims (Humanitarian protection and Discretionary leave)". 4th edition, published 20 november 2006, te vinden op www.ind.homeoffice.gov.uk

¹³ Humanitarian Protection; API/October 2006; dezelfde website als genoemd in de vorige noot.

- 4.17. Ook in de toelichting op het oorspronkelijke voorstel van de commissie was vermeld dat de bedoeling van het voorstel was om bestaande verplichtingen te codificeren: "In plaats van trachten de lidstaten nieuwe ratione personae-verplichtingen op te leggen op het gebied van bescherming worden in het voorstel de bestaande internationale en communautaire verplichtingen en praktijk verduidelijkt en in regels vastgelegd."

Documentnr. 13620/01 ASILE 52 van 7 november 2001, blz. 6, de derde alinea.

- 4.18. Uit de "Presidency Note", waarop hiervoor is gewezen, blijkt dat het opnemen van artikel 15c van de richtlijn is ingegeven door het feit dat de onderdelen a en b van artikel 15 weliswaar die verzoekers omvatten die geconfronteerd worden met een serieuze bedreiging van leven of fysieke integriteit, maar dat de woorden "behandeling" of "bestrafing" of "doodstraf" te beperkend werden gevonden. Het Voorzitterschap leest, kennelijk op basis van discussies tussen vertegenwoordigers van de lidstaten of het ontwerp-tekst, in het arrest Vilvarajah dat het EHRM niet uitsloot dat het beginsel van non refoulement zou kunnen worden toegepast in geval van voorgenomen uitzetting naar een land waarin sprake was van een "High level of insecurity". Kennelijk heeft men voor dit "niet uitsluiten" in de richtlijn ruimte willen creëren.
- 4.19. Dat neemt echter niet weg dat in de rechtspraak van het EHRM steeds de eis wordt gesteld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat iemand bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. Deze bewoordingen, "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" zijn neergelegd in de definitiebepaling, artikel 2, onder e van de richtlijn. Aan dit vereiste moet dus in alle in artikel 15 van de richtlijn genoemde gevallen zijn voldaan, wil een vreemdeling in beginsel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.
- 4.20. Dat uw Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 (200702174/1, LJN: BB5841) prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15 c van de richtlijn, noopt voorshands niet tot wijziging van het standpunt dat artikel 15c geen andere toetsing vereist dan de toetsing die thans reeds wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000. Daartoe wordt erop gewezen dat de Afdeling heeft overwogen dat het enkele feit dat onderdeel b van artikel 15 tekstueel aansluit bij hetgeen in artikel 3 van het EVRM is overwogen, niet uitsluit dat de ernstige schade als bedoeld in onderdeel c niet ook door artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, wordt bestreken en dat zulks naar het oordeel van de Afdeling ook kan worden afgeleid uit de considerans van de richtlijn, alsmede uit stukken met betrekking tot de totstandkoming van de richtlijn. Enkel omdat voor deze uitleg geen expliciete bevestiging in de richtlijn kan worden gevonden, heeft uw Afdeling aanleiding gezien tot het stellen van prejudiciële vragen. Gelet op de overwegingen van Uw Afdeling ziet de Staatssecretaris dan ook geen aanleiding om vooruitlopend op de beantwoording van de prejudiciële vragen van een andere uitleg aan artikel 15c uit te gaan dan tot op heden is gedaan.
- 4.21. Zoals uit het voorgaande blijkt maakt de lezing van de bepaling die de Staatssecretaris voorstaat artikel 15 onder c ook niet zinledig. De

communautaire wetgever heeft deze bepaling gezien en bedoeld als een codificatie van de rechtspraak van het EHRM.

- 4.22. De diverse overwegingen van de preambule, de tekst van de richtlijn, in het bijzonder van artikel 2 onder e van de richtlijn en het feit dat duidelijk is dat de lidstaten met artikel 15c binnen de reikwijdte van artikel 3 EVRM hebben willen blijven, betekent dat aan de woorden "willekeurig geweld in het kader van een Internationaal of binnenlands gewapend conflict" een beperkte betekenis zal toekomen.
- 4.23. Dit alles betekent dat artikel 15c van de richtlijn wordt bestreken door het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000. Anders dan de rechtbank in de bestreden uitspraak lijkt aan te nemen is de strekking van artikel 15 onder c van de richtlijn niet ruimer dan die van artikel 3 EVRM en artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Mitsdien is het oordeel van de rechtbank dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waartoe verweerders beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn zou moeten leiden, onjuist.
- 4.24. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen is in het asielbesluit welke heeft geleid tot de genoemde verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 aan de vreemdeling tegengeworpen dat de gestelde feiten niet worden geloofd. Echter, de rechtbank heeft niet onderkend dat de Staatssecretaris in het hoger beroepschrift in die zaak zich heeft beperkt tot het standpunt dat de reikwijdte van artikel 15 aanhef en onder c van de richtlijn niet verder gaat dan de toetsing aan artikel 29, eerste lid onder b, Vw. Voor dat standpunt is niet van belang of het relaas al dan niet geloofwaardig is. Er is in die zaak echter geen subsidiair standpunt ingenomen. Zoals de Staatssecretaris hiervoor heeft betoogd is voor zover artikel 15, aanhef en onder c van de richtlijn iets meer of iets anders omvat dan artikel 3 EVRM in ieder geval van belang of er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging. In dat kader blijft de beoordeling van de geloofwaardigheid een rol spelen. Nu de vraag naar de inhoudelijke toetsing geen onderdeel uitmaakt van de omvang van het geschil in hoger beroep in de verwijzingsuitspraak, heeft de rechtbank ten onrechte het gegeven dat het relaas in die zaak ongeloofwaardig was, als relevant gegeven aangemerkt. Overigens merkt de Staatssecretaris op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van verweerder uitgegaan is van de geloofwaardigheid van de feiten zoals die door verweerder zijn gesteld. De door verweerder aan deze feiten ontleende vermoedens zijn niet aannemelijk gevonden. Dit maakt dat de Staatssecretaris in deze zaak niet langer een subsidiair standpunt inneemt.
- 4.25. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het bestreden besluit met betrekking tot het beroep van verweerder op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn ongenoegzaam is gemotiveerd.

Ad grief 2

- 4.26. De rechtbank merkt ten onrechte op dat de Staatssecretaris niet gemotiveerd heeft waarom verweerder niet als zijnde afkomstig uit Centraal Irak kan worden aangemerkt. Daarbij neemt de rechtbank voorts ten onrechte aan dat verweerder heeft verklaard dat hij na beëindiging van zijn studie naar zijn ouders in Kirkuk is teruggekeerd.

- 4.27. Blijkens pagina 13 (tweede vraag) van het eerste gehoor van 15 oktober 2007 heeft verweerder in de periode juni/juli 2005 tot 29 augustus 2007 grotendeels in het internaat in Arbil verbleven. Op pagina 4 (1^e alinea) van het nader gehoor van 17 oktober 2007 verklaart verweerder dat hij nadat zijn ouders naar Kirkuk verhuisde is teruggekeerd naar Arbil om daar te studeren. In alinea 3 op dezelfde pagina verklaart verweerder dat hij in Arbil naar de Univeriteit ging om Frans te studeren. Verweerder is toen in een studentenhuis in Arbil gaan wonen en kreeg een auto van zijn ouders waarmee hij om de twee weken voor een weekend naar Kirkuk reedt. Op pagina 5 (2^e alinea) van het nader gehoor verklaart verweerder dat hij na de ontvoering, tegen het advies van zijn vader in, is teruggekeerd naar het studentenhuis in Arbil.
- 4.28. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder had dienen te motiveren waarom verweerder niet uit Centraal-Irak afkomstig is.
5. Conclusie
- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 14 april 2008 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 14 januari 2009

Gemachtigde,

mr. A.R.J. Maas, gemachtigde

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 - 888 30 58
telefax 073 - 888 32 30